

IV.

Долетѣ обаче
Грозна вѣсть и часъ!
Майка само плаче,
Бѣдно си сираче
Цалува безъ гласъ.

— Мамо, отъ полето
Сѣ не иде той?
Сви ми се сърдцето!
— Той е на небето
Сега, сннко мой.

ЦАРЬ ПЕРУШАНЪ.

(Приказка).

Въ една хубава долина веднажъ се събралъ цѣлиятъ птичи свѣтъ, за да си избира царь. Тукъ дошли и силниятъ орелъ, и якоклюниятъ соколъ, и страшниятъ бухелъ, и тихата кукумявка, и дългокракиятъ щъркелъ, и гордѣливиетъ пуюкъ; и пѣстроопашатиятъ паунъ и кресливата патица; и плашливата гугутка и невинниятъ гължбъ; тукъ дошли и хитрото врабче и пѣргавото и мъничко орѣхче. Всички взели думата и говорили въ полза на орела; едни хвалили неговата сила и неустрашимостъ; други — неговия умъ, и всички изказвали желание да се избере той за царь.

Най-сетнѣ станало и орѣхчето, замърдало съ вирнатото нагорѣ опашче, затрѣпкало малкитѣ си крилца, отворило шилестото си клонче и заприказвало, запискало и, като признавало всичкитѣ други достоинства на орела, заявило на събранието, че той билъ много лѣнивъ и тежъкъ, а царь трѣбва да се избере пѣргавъ, бръзъ като стрѣла.

— Та кждѣ ще намѣримъ по-бръзъ отъ орела? Нали само той за мигъ се издига въ облацитѣ!

— Вие се мамите, завикало орѣхчето, той не е най-бръзия — въ това можете сега да се увѣрите, стига негова милостъ орела да се съгласи да направимъ едно малко надпрѣваряне къмъ облацитѣ. Увѣрявамъ ви, че и азъ съ своитѣ малки сили и дребнавостъ ще го надмина!

— Това е невъзможно, зашумѣлъ птичиетъ свѣтъ. Ти се подигравашъ. Ако ти наистина надминешъ нашия кандидатъ — орела, заклеваме ти се, че тебе ще изберема за царь, та каквото ще да бжде.